

Α΄ Βασιλειῶν κεφ. 1-4

Ὁ Σαμουήλ

Ἄντι ἄλλης ἀφόρμησης μπορούμε νά δείξουμε στά παιδιά φωτογραφίες μέ ναούς ἀπό διάφορες χῶρες, βλ. ἐποπικό ὕλικό, κι ἔπειτα νά τοὺς κάνουμε τήν ἐρώτηση πού ἀκολουθεῖ.

Ὁ πρῶτος ναός πού εἶχαν οἱ Ἰσραηλίτες, ἀπό τότε ἀκόμη πού βάδιζαν μέσα στήν ἔρημο, ξέρετε ποιός ἦταν; Μία σκηνή, πού τήν ὀνόμαζαν «**Σκηνή τοῦ Μαρτυρίου**». Τήν εἶχε φτιάξει ὁ Μωυσῆς μέ ὅ,τι πολυτιμότερο ὑπῆρχε ἐκείνη τήν ἐποχή, μέ ὑφάσματα φτιαγμένα μέ χρυσή κλωστή! Κι ὅλα τά ἀντικείμενά της ἦταν φτιαγμένα ἀπό καθαρό ἀσήμι καί χρυσάφι. Ἐκεῖ φύλαγαν οἱ Ἰσραηλίτες τήν **Κιβωτό τῆς Διαθήκης**, πού ἦταν τό ἱερότερο σκεῦος τοῦ ναοῦ.

Ἐξω ἀπό τή Σκηνή τοῦ Μαρτυρίου πρόσφεραν τίς **θυσίες** τους. Διάλεγαν τά καλύτερα ἀπό τά ζῶα τους καί ἔκαιγαν τό κρέας τους γιά νά τό προσφέρουν ἔτσι στόν Θεό. Ἐνα μέρος ἀπ' αὐτά τά κρέατα ἔπαιρναν στό τέλος τῆς θυσίας οἱ ἱερεῖς γιά τό σπίτι τους καί ἔτρεφαν τήν οἰκογένειά τους, σύμφωνα μέ τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ.

Κι ὅταν ἐγκαταστάθηκαν οἱ Ἰσραηλίτες στή γῆ πού τοὺς ὑποσχέθηκε ὁ Θεός, στή γῆ **Χαναάν**, ναός τους ἦταν πάλι ἡ Σκηνή τοῦ Μαρτυρίου. Πολλά χρόνια ἀργότερα ὁ βασιλιάς **Σολομώντας** ἔχτισε

στά **Ἱεροσόλυμα** ἕναν μεγαλόπρεπο ναό. Μέχρι τότε ὅλοι οἱ Ἰσραηλίτες ἀπό κάθε γωνιά τῆς Χαναάν, ἰδιαίτερα σὺς μεγάλες γιορτές, ξεκινούσαν μὲ λαχτάρια γιὰ τὴ Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου. Κι ἦταν πολὺ χαρούμενοι σάν ἀντάμωναν μὲ τοὺς συμπατριῶτες τους στό σπίτι τοῦ Θεοῦ!

Ξεχωριστὴ ἦταν ὁμως ἐκείνη τὴ μέρα ἡ χαρὰ τῆς Ἰσραηλίτισσας Ἄννας. Ἐφτάσε στὴ Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου ἔχοντας γιὰ τὸν Θεὸ ἕνα δῶρο, πού μὲ πολὺ κόπο τό απέκτησε. Ποιό ἦταν αὐτό τό δῶρο; Ὁ μικρός της γιός, πού τὸν γέννησε μετὰ ἀπὸ ἐπίμονη καὶ θερμὴ προσευχὴ. **Σαμουήλ** τὸν εἶχε ὀνομάσει, πού σημαίνει **«τόν ζήτησα ἀπὸ τὸν Θεό»**. Μὲ βαθειὰ συγκίνηση τὸν ὀδηγεῖ στὸν ἀρχιερέα Ἡλί, νὰ τὸν κρατήσῃ κοντὰ του γιὰ βοηθό του!

Ἀπὸ κείνη τὴν ὥρα ὁ Σαμουήλ ὑπηρετεῖ στὴ Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου. Τό μικρὸ παιδί μεγαλώνει μέσα στό σπίτι τοῦ Θεοῦ! Ἡ μητέρα του κάθε χρόνο τὸν ἐπισκέπεται καὶ τοῦ φέρνει ἕναν καινούργιο λευκὸ χιτῶνα. Στό μεταξύ, ἄλλα πέντε παιδιά εἶχαν γεννηθεῖ τῆς τὰ χάρισε ὁ Θεός μετὰ τὸν Σαμουήλ.

Τὰ χρόνια περνοῦν καὶ ὁ Σαμουήλ ὅλο καὶ πιο πολὺ **ἀγαπᾷ τό σπίτι τοῦ Θεοῦ**, τὴν ἅγια Σκηνὴ Του! Μὲ μεγάλη **χαρὰ** βοηθᾷ τοὺς ἱερεῖς σὺς θυσίες. Μὲ **προθυμία** κάνει ὅποια δουλειὰ τοῦ ἀναθέτει ὁ ἀρχιερέας Ἡλί. Φροντίζει ὅλα νὰ εἶναι καθαρὰ καὶ περιποιημένα. Σάν ἄγγελος διακονεῖ μὲ **εὐλάβεια**, μὲ **προσοχή**, μὲ **προσευχή**. Ὅλη ἡ σκέψη, ὅλη ἡ καρδιά του εἶναι στὸν Θεό, πού Τὸν νιώθει πολὺ κοντὰ του. Τί τιμὴ, τί μεγάλη εὐλογία! **Ἐνα τόσο μικρὸ παιδί τόσο κοντὰ στὸν ἅγιο Θεό!** Εἶναι στιγμὲς πού ἡ καρδιά του χτυπᾷ πολὺ δυνατὰ ἀπὸ **εὐγνωμοσύνη**, ἀπὸ **συγκίνηση!**

Γι' αὐτό ἡ συμπεριφορὰ του ἦταν πάντα **ὑποδειγματικὴ**. Διέφερε τόσο πολὺ ἀπὸ τὰ παιδιά τοῦ Ἡλί! Αὐτὰ δὲν εἶχαν εὐλάβεια. Βοηθοῦσαν, βέβαια, τὸν πατέρα τους, ἀλλὰ πολὺ συχνὰ ἔδειχναν ἀσέ-

βεια τήν ώρα τῆς προσευχῆς, τήν ώρα πού προσφέρονταν οἱ θυσίες στόν Θεό. Ὁ καημένος ὁ Ἥλί! Ἦταν πολύ λυπημένος μέ τούς δύο γιούς του. Δέν τούς μάλωσε ὅμως ὅσο ἔπρεπε, δέν τούς τιμώρησε αὐστηρά. Κι ὅσο μεγάλωναν, γίνονταν ὀλοένα καί πιό ἀσεβεῖς! Τί ἔκαναν; Πλησίαζαν στόν βωμό ὅπου προσφέρονταν οἱ θυσίες κι ἔπαιρναν γιά τόν ἑαυτό τους ἀπό τά κρέατα πρῖν ὀλοκληρωθεῖ ἡ θυσία! Αὐτό δέν ἐπιτρεπόταν ἀπό τόν Νόμο. Σκανδάλιζαν ἔτσι τούς ἀνθρώπους πού τούς ἔβλεπαν καί πρόσβαλαν τόν ἴδιο τόν Θεό, ἀφοῦ οἱ θυσίες σ' Αὐτόν προσφέρονταν.

Τούς κάλεσε ὁ Ἥλί καί τούς δύο, τόν **Ἄφνι** καί τόν **Φινεές**, καί τούς εἶπε: «Τί εἶναι αὐτά πού κάνετε; Ἀκούω συνεχῶς παράπονα ἀπό τόν λαό γιά σᾶς. Μή, παιδιά μου, μήν κάνετε ἔτσι. Δέν εἶναι ὠραῖα πράγματα αὐτά. Εἶναι ἀσεβεία στόν ἴδιο τόν Θεό!». Αὐτοί ὅμως δυστυχῶς δέν ἄφησαν τήν κακιά τους συνήθεια.

Ὁ Σαμουήλ ἐπηρεάστηκε ἀπό τά ἀσεβῆ παιδιά τοῦ Ἥλί; Παρασύρθηκε ἀπό τό κακό τους παράδειγμα; Ὁχι! Ὁ Σαμουήλ δέν ἔχασε τήν εὐλάβειά του. Λυπόταν γιά τή συμπεριφορά τῶν ἀσεβῶν παιδιῶν. Κι ἔβαζε ἀκόμη περισσότερο τά δυνατά του νά μή λυπήσει τόν Θεό πού ἀγαποῦσε. Πόσο τόν καμάρωναν ὅλοι! Κι ὁ Θεός; Πῶς νά τόν ἔβλεπε; **Περισσότερο κι ἀπό τό πιό εὐωδιαστό θυμίαμα, περισσότερο κι ἀπό τήν πιό ἐκλεκτή θυσία ἄρεσε στόν Θεό ἡ εὐλάβεια τοῦ Σαμουήλ.**

Μιά νύχτα, ἐνῶ ὁ Σαμουήλ κοιμόταν, ἄκουσε μιά φωνή νά τόν καλεῖ: «Σαμουήλ, Σαμουήλ!». Τρέχει ἀμέσως στόν Ἥλί.

- Μέ φώναζες, νά ἔμαι!

- Δέν σέ φώναξα, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Ἥλί, πήγαινε νά κοιμηθεῖς.

Σέ λίγο ἀκούγεται πάλι ἡ ἴδια φωνή: «Σαμουήλ, Σαμουήλ!». Τρέχει ξανά ὁ Σαμουήλ στόν Ἥλί.

- Μέ φώναζες, νά ἔμαι!

- Δέν σέ φώναξα, τοῦ ξαναλέει μέ ἀπορία ὁ Ἥλί, πήγαινε νά κοιμηθεῖς.

Γιά τρίτη φορά ὁ Σαμουήλ ἀκούει τ' ὄνομά του καί τρέχει στόν Ἥλί. Ποιός ἄλλος θά μπορούσε νά τόν φωνάζει μέσ στή νύχτα;

Αὐτή τή φορά ὁ Ἥλί κατάλαβε: Ὁ Θεός καλεῖ μέ τ' ὄνομά του τό μικρό παιδί.

- Πήγαινε πίσω, παιδί μου, τοῦ λέει. Κι ἂν ἀκούσεις πάλι τήν ἴδια φωνή, ν' ἀπαντήσεις: «Μίλησέ μου, Κύριε, ὁ δοῦλος σου ἀκούει».

Γύρισε πίσω ὁ Σαμουήλ καί τόν πῆρε πάλι ὁ ὕπνος. Κι ὅταν ἄκουσε νά τόν ξανακαλεῖ ἡ φωνή, ἀποκρίθηκε ὅπως τοῦ εἶπε ὁ Ἥλί. Ἡ φωνή αὐτή ἦταν, πραγματικά, ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἴδιος ὁ Θεός τοῦ μίλησε καί τοῦ ἀποκάλυψε πολλά γεγονότα πού θά γίνονταν στό μέλλον. Κι ἀργότερα ἔγινε **μεγάλος προφήτης καί σοφός κριτής**, ἀρχηγός τοῦ ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ ὁ Σαμουήλ, πού ἀπό μικρό παιδί ὑπηρετοῦσε μέ τόση ἀγάπη στό σπίτι τοῦ Θεοῦ.

Μέσα στό σπίτι τοῦ Θεοῦ

Στό σπίτι τοῦ Θεοῦ ἔχουμε κι ἐμεῖς, παιδιά, τήν τιμή νά ἴμαστε καλεσμένοι. Κάθε Κυριακή μᾶς καλεῖ κι ἐμᾶς ὁ Θεός στόν ναό Του. Ἐκεῖ γίνεται ἡ **μεγαλύτερη θυσία**, αὐτή πού ἀντικατέστησε ὅλες τίς ἄλλες θυσίες: ἡ σταυρική θυσία τοῦ Χριστοῦ μας. Σέ κάθε Θεία Λειτουργία ξαναζοῦμε τόν Μυστικό Δειπνο καί τή θυσία τοῦ Χριστοῦ. **Ἄγγελοι καί ἅγιοι** βρίσκονται τήν ὥρα αὐτή γύρω ἀπό τήν Ἁγία Τράπεζα, γιατί συντελεῖται **τό πιό μεγάλο θαῦμα** στόν κόσμο: κατεβαίνει τό ἅγιο Πνεῦμα καί μεταβάλλει τό ψωμί καί τό κρασί σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ. Ὅταν στή συνέχεια πλησιάζουμε στό Δισκοπότηρο καί κοινωνοῦμε, παίρνουμε μέσα μας τόν ἴδιο τόν Χριστό, τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του!

Ἡ **Θεία Λειτουργία** τῆς Κυριακῆς εἶναι ἡ πιό σημαντική καί πιό ἱερή ὥρα τῆς ἐβδομάδας! Τί κρίμα πού κάποια παιδιά δέν τό θεω-

ροῦν ἀναγκαῖο νά πηγαίνουν στήν ἐκκλησία! Προτιμοῦν τόν ὕπνο, τήν τηλεόραση, τόν ὑπολογιστή τους, τίς βόλτες, τόν ἀθλητισμό... Χάνουν ἔτσι τήν εὐκαιρία πού μᾶς δίνει ὁ Θεός νά βρεθοῦμε στό σπίτι Του, νά πάρουμε τήν εὐλογία Του!

Ἐμεῖς, ἄραγε, πού εἴμαστε σήμερα ἐδῶ, **ἀγαποῦμε τό σπίτι τοῦ Θεοῦ**; Τρέχουμε μέ λαχτάρα, ὅταν μᾶς καλεῖ ἡ καμπάνα τοῦ ναοῦ; Κάθε φορά πού χτυπᾷ, **ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μᾶς καλεῖ**. Περιμένει κάθε Κυριακή τόν καθένα μας ξεχωριστά. Πόσο λυπᾶται ὅταν βλέπει τή θέση μας ἄδεια...

Ἐπίσης, βέβαια, παιδιά πού δέν χρειάζεται νά τά ζυπνήσουν οἱ γονεῖς τους τό πρωί τῆς Κυριακῆς. Μόνα τους ζυπνοῦν καί πηγαίνουν στόν ναό. Εὐλογημένα παιδιά! Πολλά ἀπ' αὐτά ἔγιναν **οἱ ἄγγελοι τοῦ σπιτιοῦ** τους, γιατί στάθηκαν ἡ αἰτία ν' ἀρχίσουν καί οἱ γονεῖς τους νά ἐκκλησιάζονται.

Ἀλλά καί μέσα στόν ναό σάν ἄγγελοι σέκονται, ξεχωρίζουν γιά τήν εὐλάβειά τους. Δέν ἀρκεῖ, παιδιά, ἀπλῶς νά παραβρισκόμαστε στόν ναό. Εἶναι πολύ σημαντικό καί τό **πῶς στεκόμαστε, πῶς παρακολουθοῦμε καί συμμετέχουμε**. Ἐχουμε τήν εὐλάβεια τοῦ μικροῦ Σαμουήλ;

Πῶς εἶναι τό παιδί πού ἔχει εὐλάβεια; (*μοιράζουμε τόν δεκάλογο τοῦ εὐλαβικοῦ παιδιοῦ, βλ. ἐποπικό ὕλικό*)

1. Μπαίνει στόν ναό σιωπηλά.
2. Κάνει προσεκτικά καί σωστά τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ.
3. Ἀνάβει τό κερί στό μανουάλι.
4. Ἀσπάζεται τίς εἰκόνες.
5. Κάθεται ἤσυχα στή θέση του.
6. Παρακολουθεῖ ἀπό κεῖ, δίχως νά μετακινεῖται, ὅλα ὅσα γίνονται καί λέγονται στή Θεία Λειτουργία (*μποροῦμε νά συστήσουμε τό ἐγκόλπιο τῆς Θείας Λειτουργίας*).
7. Ψάλλει τούς ὕμνους πού ξέρεи καί ἀπαγγέλλει μαζί μέ ὄλους τούς πιστούς τό «Πιστεύω» καί τό «Πάτερ ἡμῶν».

8. Σηκώνεται ὄρθιο σέ ὀρισμένα σημεῖα τῆς Θείας Λειτουργίας (βλ. *δίπτυχο*).
9. Δέν βγαίνει ἀπό τόν ναό παρά μόνο ἀφοῦ πεῖ ὁ ἱερέας τό «Δι' εὐχῶν...».
10. Παίρνει τό ἀντίδωρο ἀπό τό χέρι τοῦ ἱερέα.

Τά παιδιά πού ἀγαποῦν τόν Θεό δέν θέλουν νά χάσουν οὔτε μία Κυριακή τῆ Θεία Λειτουργία! Ἀλλά καί σέ κάθε σχολικό ἐκκλησιασμό συμμετέχουν μέ προθυμία καί μέ εὐλάβεια. Πῶς νά μή χαρίσει σ' αὐτά τά παιδιά ὁ Θεός πλούσια τήν εὐλογία Του; (Προτεινόμενο τραγούδι: «Κυριακή», ἀπό «Πνευματικές Ὁδές Β'», σ. 290, CD «Χαμόγελα σέ νότες ἐφτά», ἀρ. 8, βλ. ἐποπτικό ὑλικό).

**Στό κάλεσμα τῆς καμπάνας
τρέχω μέ χαρά
καί σάν τόν Σαμουήλ
στέκομαι εὐλαβικά.**

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Φωτογραφίες μέ ναούς ἀπό διάφορες χῶρες.
2. Δίπτυχο: «Ὁ δεκάλογος τοῦ εὐλαβικοῦ παιδιοῦ».
3. Τραγούδι: «Κυριακή» (σέ ἀρχεῖο κειμένου-ἤχου).
4. Σταυρόλεξο.
5. Ζωγραφιά.